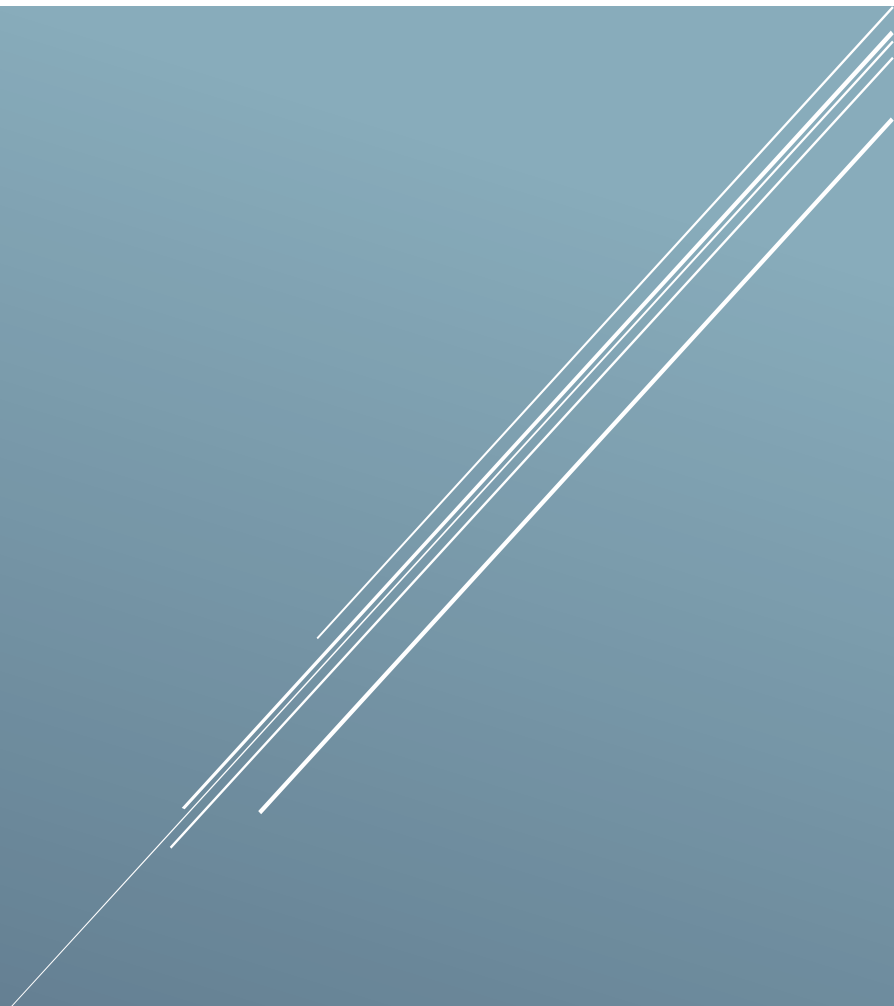

DE RE MILITARI XC

БРОЙ 90

De Re Militari

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад, Александър Стоянов, Венцислав Божев

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 26.4.2018

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Сайт на журнала:

www.remilitari.wordpress.com

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

<https://www.facebook.com/deremilitari>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

v.bozhev90@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

ISSN 2367-9476

Авторите

Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

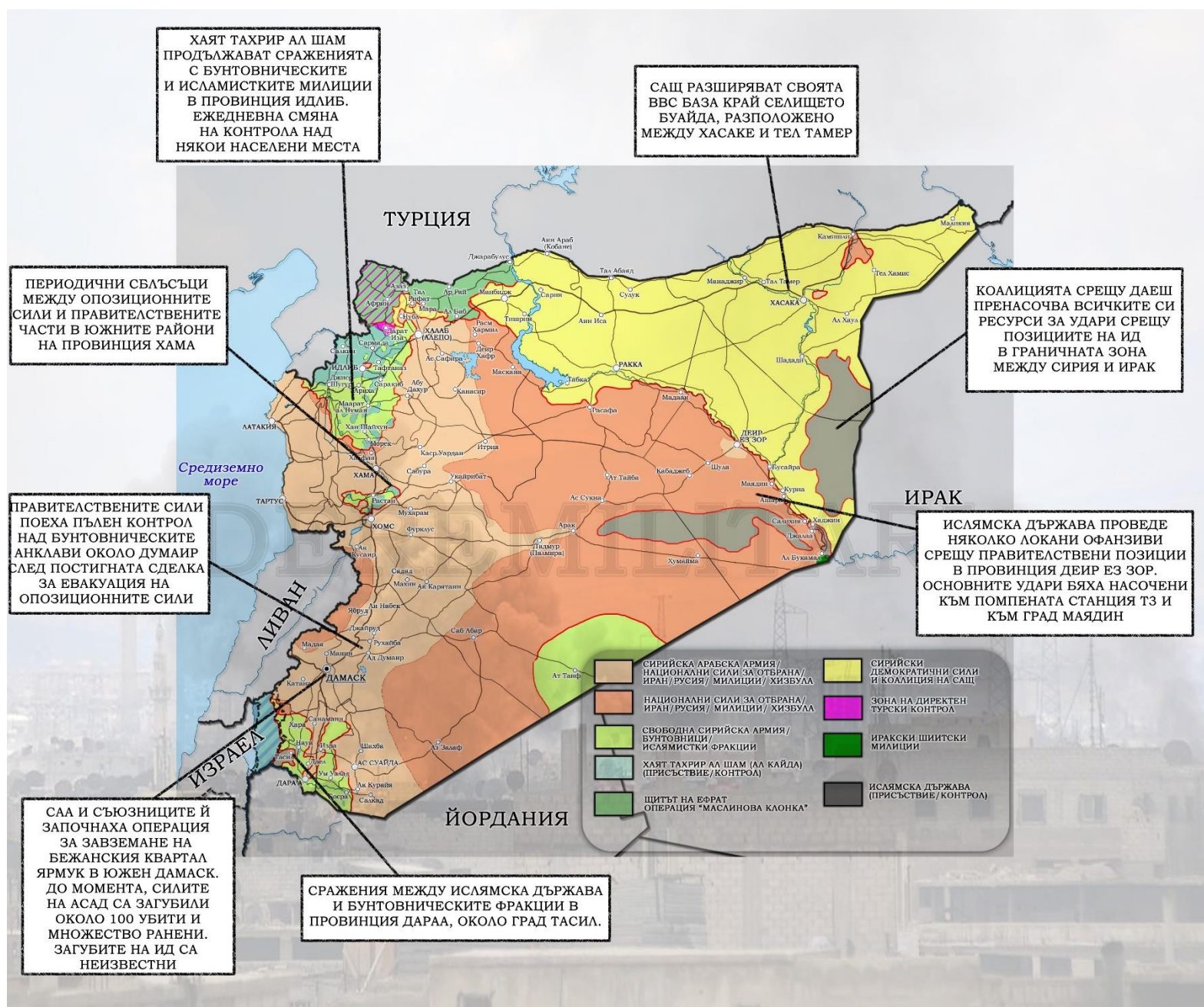
Александър Стоянов

Историк и журналист, доктор, а преди това и *magister cum laude* от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

Венцислав Божев

Политолог и експерт в областта на международните отношения с богат опит в анализа на европейските политически процеси, както и на динамиката на отношенията в Близкия изток и постсъветското пространство. Автор на множество материали и академични текстове по въпросната тематика. Участник в международни изследователски проекти и теренни проучвания в Близкия изток.

Ситуацията в Сирия

Сраженията в Ярмук

След като през изминалата седмица се провалиха преговорите за евакуация и изтегляне на бойците на ИД от обградения анклав в района на Южен Дамаск, проправителствените сили стартираха масирана кампания по въздух и суша с цел оказване на натиск върху джихадистката организация.

През последните няколко години тя заздравя своето присъствие там, необезпокоявано от правителствени офанзиви, в зона само на няколко километра от централната част на Дамаск. Под техен контрол се намира по-голямата част от палестинския бежански лагер Ярмук, както и кварталите Ал Хаджар ал Асуад, Ал Кадам и Ал Тадамун. В непосредствено съседство до територията, контролирана от ИД се намират кварталите Ялда, Бабила и Бейт Сахм, които се държат от Джайш ал Ислам и отряди на Свободната сирийска армия, докато част от Ярмук се държи от Хаят Тахрир ал Шам и Аджнат ал Шам. В началото на тази година ИД успя да проведе успешна контраофанзива срещу своите съседи, заемайки текущите си позиции.

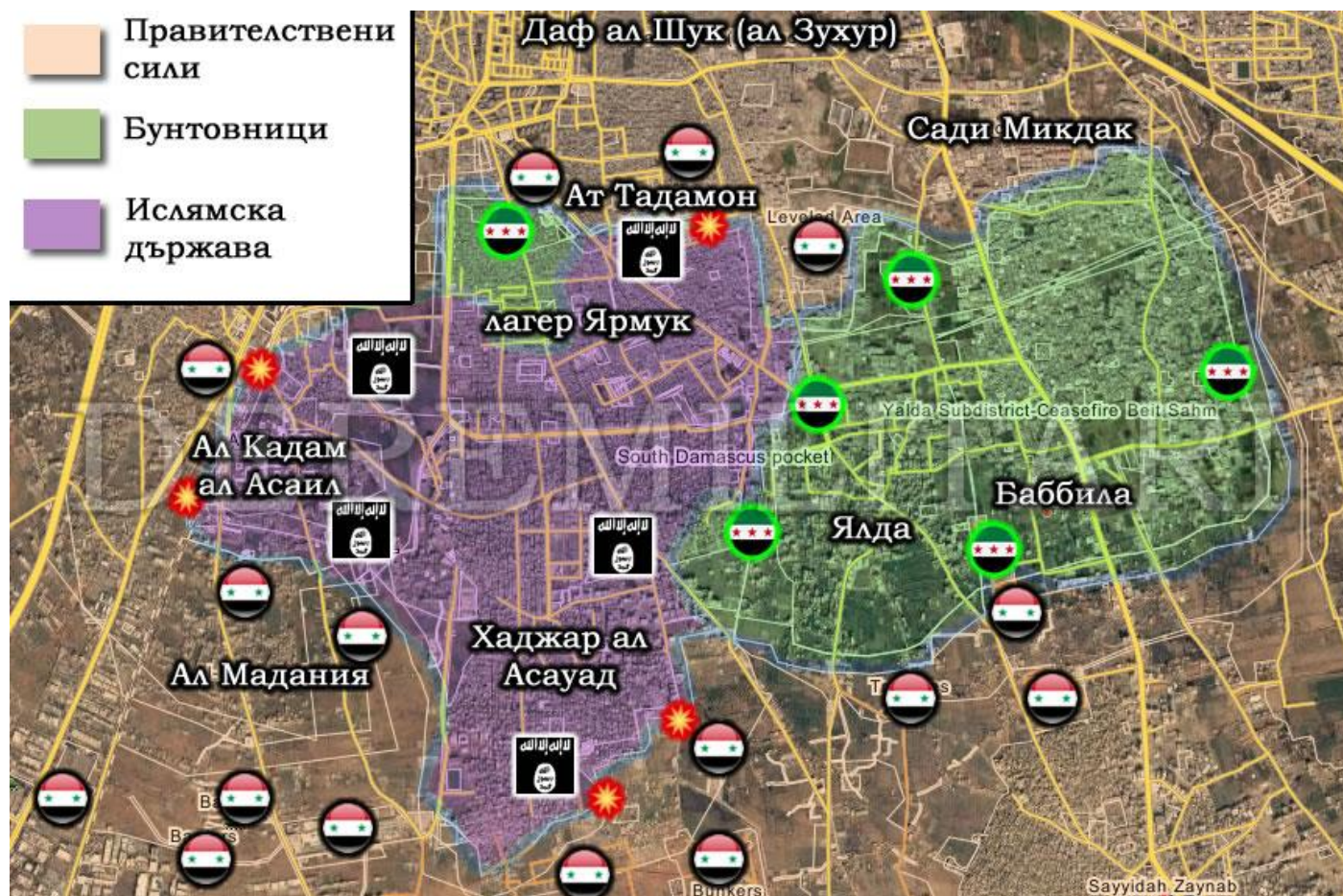
По този начин се стигна до 19 април - съвсем скоро след налагането на пълен правителствен контрол над Източна Гута, което позволи концентрация на вниманието в посока Южен Дамаск и прехвърляне на бойни части и ресурси в тази посока. Основният акцент се падна върху няколко палестински проправителствени милиции - Лиуа ал Кудс, Палестинска освободителна армия, Народен фронт за освобождение на Палестина – Генерално командване, Фатах ал Интифада и Галилейската бригада. Участие имат също така и части от Четвърта механизирани дивизия, Републиканската гвардия и Пети корпус. Сериозното струпване на палестински отряди в операцията е заради бежанския лагер Ярмук, който е населен с палестинци.

Самата офанзива се осъществява от три направления - северно, западно и южно срещу Ярмук, Ал Кадам, Ал Тадамун и Ал Хаджар ал Асуад. Първият посъществен пробив се осъществява едва четири дни след началото на операцията когато проправителствените сили успяват да изтласкат ИД от югоизточната част на Ал Хаджар ал Асуад, както и от района на Джура в Ал Кадам.

В следващите няколко дни бяха завзети още няколко позиции, които обаче са твърде незначителни на фона масивното струпване на проправителствени милиции и прогресивното нарастване на жертвите в жива сила и техника.

Според опозиционни източници, в рамките на осем дни от началото на офанзивата, силите верни на режима са загубили 68 бойци, както и най-малко

три танка и няколко други бронирани машини. От своя страна загубите на ИД се равняват на 52 души.

В този контекст на трудно протичащата офанзива, правителственото командване реши да прехвърли подкрепления от елитни части в посока Южен Дамаск. Към момента на позиции пристигат подразделения на "Тигрите", а бронетехниката се подсилва с танкове Т-90, които да допълнят разположените до сега Т-72. Освен елитната милиция, на терен ще сражават части на иранските бригади Кудс и няколко иракски шиитски милиции. Вероятно отряди на Хизбула също могат да бъдат ангажирани във военните действия.

Трябва да бъде отбелязано все пак, че ситуацията е изключително сложна. Ислямска държава подсилва своите защитни фортификации от 2015 г. до сега.

В същото време самият район е гъсто населен с цивилно население. Факт, който до голяма степен обезсмисля употребата на артилерия и ВВС. Въпреки това бомбардировките се извършват практически непрекъснато, а в следствие на тях до този момент са загинали най-малко 19 цивилни, което предизвика остра реакция сред палестинците.

Ислямска държава готви нови офанзиви

В средата на април, онлайн групи със стотици поддръжници разпространиха нови изявления на лидерството на Ислямска държава. Текстовете съдържат инструкции към симпатизанти и бойци на организацията да очакват скоро новини и да се подготвят за нови операции. Малко по-късно беше публикуван и аудио запис на говорителят на групировката, в който се призовава за прегрупиране.

Тези онлайн групи са все още активни и публикуват десетки съобщения всеки ден. Новите изявления идват изненадващо за широката публика, но не и за анализаторите, които следят отблизо развитието на организацията. Въпреки оптимистичните изявления на политици в Русия и САЩ, че Ислямска държава е унищожена, експертите са наясно, че това е далеч от истината. Основното ядро, пропагандата, „спящите клетки“ и бойците – макар и редуцирани като брой – са все още работещи и активни, въпреки военните кампании на международната коалиция от изминалата година.

Ислямска държава показва, че няма намерение да се крие в пясъците на Сирия и Ирак, като подготвя нови удари както навън, така и в Близкия изток. Сигнали за укрепване на позициите се виждат в няколко държави.

Египетският клон на ИД, Уалият Синай, нанася редовно атаки по силите за сигурност. Само за последния месец има най-малко пет нападения, завършили с убити войници и иззети запаси с оръжия. Възползвайки се от хаотичния контрол на полуостров Синай, джихадистите установиха сигурна база, която разширява обсега си. Активност на ИД вече има в поне четири градове на полуострова.

От своя страна, египетските власти помагат за целите на групировката със своите неадекватни реакции. Заради военната кампания, която президентът Абдел Фатах ел Сиси води в Синай, над 420 000 души нямат директен достъп до основни услуги и доставки като лекарства и храна. По този начин местното население, което има традиция на бунтове срещу Кайро, отказва да сътрудничи на властите и бойците на ИД успяват да се измъкнат след всяко нападение.

Не само в Египет се забелязва подобна засилена активност на Ислямска държава. В Афганистан и Сахел има все повече сигнали, че групировката изгражда местни бази.

В Кабул вече няколко атентата припомниха, че ИД има намерение да се установи трайно в Афганистан. Десетките жертви и пробивите в сигурността

показват колко трудно е за централното правителство да се справи с предизвикателствата, които включват и сражения с настъпващите по няколко фронта талибани. ИД се възползва много добре от проблемите в Афганистан и дори успя да привлече няколко стотин бойци на талибаните на своя страна. Така, в провинция Нангархар и в Северен Афганистан, Ислямска държава вече разполага с минимум две бази, в които лидерството на групировката се чувства удобно до степен, че да планира атаки извън Близкия изток.

В пустинната област около Сахара, известна като Сахел, Ислямска държава продължава да трупа сили, макар да среща съпротивата на основния си идеологически конкурент там – Ал Кайда. Въпреки това, ИД успява да извърши атентати и нападения върху алжирски, малийски и френски части. Миналата есен ИД атакува и екип на американските Зелени барети в Нигер, убивайки четирима от тях и предизвиквайки с това горещи дебати зад Океана защо има американски сили в този район и защо не са били подготвени за подобен род атаки. В Тунис също има засилване на присъствието на Ислямска държава като за последните два месеца имаше най-малко три тежки сражения между тунизийските сили за сигурност и бойци на организацията.

Но най-видимо присъствие Ислямска държава продължава да има в Ирак и особено в Сирия.

Въпреки тежките военни кампании на международната коалиция в Мосул и Ракка, джихадистите успяват да се прегрупират и да запазят част от силите си. Все още не се знае какво е станало с няколко хиляди бойци, които се изтеглиха от Мосул и Ракка – според информацията на експерти и разузнавателни служби, част от тях са се смесили с местното население, други са се оттеглили и прегрупирали в останалите територии на ИД, а трети са опитали да се върнат в родните си държави.

И ако се говори много за опасността от чуждите бойци при тяхното завръщане, малко се обръща внимание на факта, че ИД продължава да държи позиции в Сирия.

Част от силите на групировката са съсредоточени в Южна Сирия около град Тасил и в провинция Дараа. Те превзеха тези територии, след като изтласкаха бунтовническите части. Днес, посредством местния с клон „Джайш Халид бин Уалид“, Ислямска държава установи база, от която може да набира нови бойци и да контролира земеделски земи, търговски пътища и няколко стотин хиляди души. Досега бунтовническите сили атакуват няколко пъти позициите на групировката, но без особен напредък, а сирийските правителствени части засега не предприемат офанзива към ИД в Тасил. Единствените пъти, когато

Дамаск извърши въздушни удари в района, беше по време на бунтовнически атаки върху ИД.

В средата на април, обаче, след тригодишно забавяне, силите на Асад решиха да атакуват Ислямска държава в южните предградия на столицата Дамаск. Джихадистите превзеха през 2015 година кварталите Ярмук, Ал Хаджар ал Асуад и Тадамон от бунтовническите сили, а по време на правителствената офанзива в Източна Гута, ИД успя да вземе и квартала Кадам. Днес силите на Асад атакуват добре подсигурените позиции на ИД, използвайки всякакъв тип оръжия, включително смазващи въздушни удари. Палестинското население на Ярмук, което е попаднало в капана на сраженията, няколко пъти вече изпраща апели да се позволи изнасянето на ранени, но засега без успех.

Ислямска държава контролира територии и в Източна Сирия. След като беше превзет град Ракка, инерцията на кюрдските и американските сили поспря, а след интервенцията на Анкара в Африн, още повече. По този начин, ИД запази контрола си върху селища около река Ефрат и по протежение на сирийско-иракската граница. От средата на април джихадистите извършват ежедневни нападения в Албу Камал, Маядин и Дейр ез Зор.

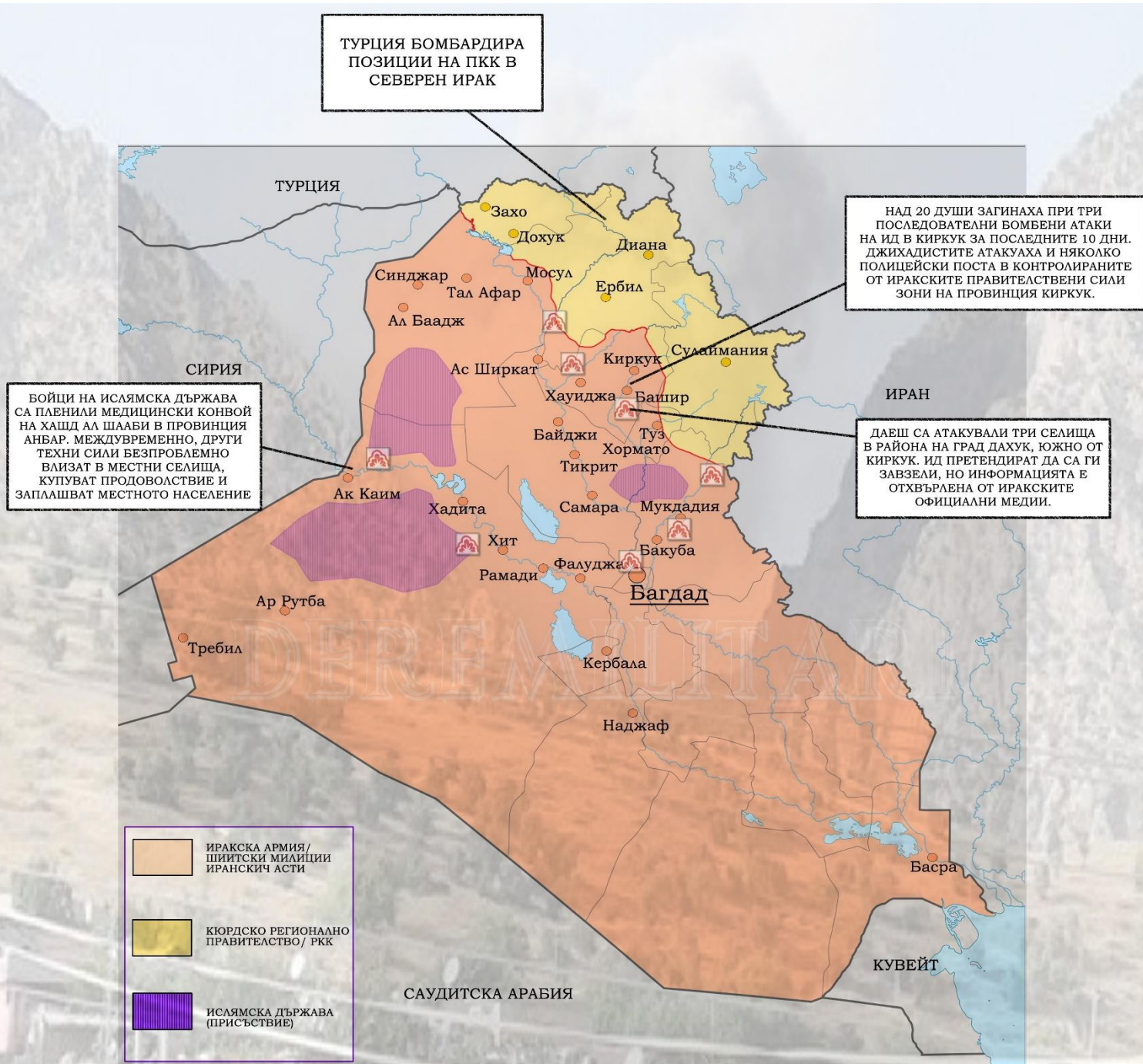
След като бунтовниците, спиращи устрема на ИД в областта Източен Каламун, бяха принудени от Асад да напуснат позициите си, Ислямска държава успя да завземе три селища в пустинните райони между Източен Каламун и Палмира, като така подсигури възможен път за доставки и прегрупиране на бойците си.

И накрая, но не на последно място, Ирак. Ислямска държава извършва постоянно нападения из страната, противно на изказванията на иракския премиер Хайдар ал Абади, че джихадистите са унищожени. Според иракски военни източници, за последните пет месеца са загинали над 200 войници, без да се броят полицейските жертви. Това е много голяма загуба, предвид, че официално няма сражения с ИД.

Групировката започна отново с отвличанията на политически дейци и шефове на местни полицейски пунктове, всявайки страх сред обикновените хора, както се случваше през 2008-2009 – периодът, предшества надигането на ИД.

Иракските сили дори извършиха масирани въздушни удари по границата със Сирия, тъй като излезе информация, че ИД прекарва десетки бойци.

Предвид това, че Ислямска държава разполага с бази и дори се готви за офанзивни, опитите за атаки в Европа, САЩ и Русия е много вероятно да се засилят.

Новите инструкции към симпатизанти показват, че групировката няма само „спящи клетки“, а активни оперативни екипи, които подготвят от една страна нови нападения извън Близкия изток и от друга, офанзивни в Близкия изток и най-вече Сирия и Ирак.

Сирийската армия продължава да се дезинтегрира и да зависи от чужди сили

Сирийската гражданска война навлезе в своята седма година. Над 600 000 души загинаха, поне 6 000 000 са напуснали страната, а общо над 10 милиона души вече не живеят в домовете, които са обитавали преди 2011 г. Това, в едно изречение, е тъжната статистика на най-трагичния конфликт в съвременната история на човечеството.

Сред руините на десетки големи и стотици по-малки населени места, правителствените сили се опитват да закрепят своя контрол, платен с цената на стотици милиони руски и ирански „долари“ и кръвта на хиляди войници и цивилни.

Според последния закон, приет от правителството в Дамаск, Сирия ще бъде разделена наново на административен принцип с цел да се преразгледа собствеността над земята и населените площи (правителството не за първи път обсъжда такива промени). Съгласно приетите разпоредби, всеки собственик на жилище или парцел трябва в срок от 30 дни да докаже собствеността си. Всички недоказани имоти ще бъдат конфискувани в полза на държавата, която може да се разпорежда с тях, така, както намери за добре.

Тези мерки ще засегнат онези над 10 000 000 сирийци, които са или вътрешно разселени, или са напуснали страната. Основният получател на бъдещия поземлен фонд ще бъдат шиитските милиции, докарани от Иран. Още преди година правителството обеща да оземли бойците, финансирани от Техеран и да раздаде гражданство на хиляди афганистанци, иракчани и други граждани на близоизточни и азиатски страни, които се сражават за каузата на Асад. За целта бяха приети редица допълнителни изменения в действащото законодателство, за които екипът на **De Re Militari** е съобщавал неколkokратно.

На фона на все по-значителната необходимост от външна подкрепа, сирийската армия продължава все повече да се дезинтегрира.

Голяма част от действащите формации са с недостатъчен личен състав. Правителството продължава да разчита на чужди милиции за основните офанзиви, а армията често се използва само, за да позира за пред камерите. Още по-трагична е картината, когато се направи съпоставка с действащите на терен частни армии – руската „Вагнер“, ливанската Хизбула и сирийската формация „Тигрите“. Именно това са силите, на чийто плещи се изнасят

основните военни действия както срещу опозиционните сили, така и срещу Ислямска държава.

През последните две години и половина редица медии взеха интервюта от членове на „Вагнер“ и Хизбула, в които оценките за сирийската армия са меко казано негативни. Руски ветерани от кампаните в Дейр ез Зор описват сирийските войници като „страхливци, склонни да бягат щом хвъркне първата шапка“. Според свидетелство на няколко вагнеровци, служили през 2017 г., сирийските войници са неспособни да задържат позициите си, а част от тях често плачат преди битка или щом започнат да летят куршумите. Руските войници презрително заявяват, че тази „педерастия“ се разпространява като епидемия сред цялата правителствена войска. Войник на Хизбула допълва, че „ако преди битка до себе си имаш 600 сирийски войници, в началото на самото сражение наоколо остават само шест“.

Руското командване, макар и значително по-обрано, подкрепя тезата за неадекватността на сирийската армия (САА). Според висш руски военен, за Москва ще е по-лесно да създаде нова армия в Сирия, отколкото да реформира действащата. Проблемът, както отбелязва военният, е че няма от къде да се намерят хора.

Както ви посочихме още през 2016 г., жизненият ресурс на Сирия е изчерпан. Страната е неспособна да поддържа сформирането на нови военни контингенти – няма и достатъчно годни за служба мъже, които да бъдат изтеглени от почти ликвидираната икономика.

Голяма част от шестте милиона бежанци са именно мъже, които са избягали, за да не бъдат насилствено вкарани в армията или в някоя от опозиционните, или джихадистки фракции. Изправени пред тази тежка кадрова криза, властите в Дамаск са принудени да „остъргват дъното на кацата“. В редиците насилствено се свикват момчета между 15 и 18 годишна възраст или мъже над 50 години. Това е и причината най-новият Пети корпус на сирийската армия да изглежда гротеско на фона на заявената висока боеспособност, шумно тиражирана от про-правителствените медии от ноември 2016 г. насетне.

В действителност, за последните 18 месеца, Пети корпус не е реализирал нито една самостоятелна офанзива на територията на Сирия. Единствените адекватни сили под прякото командване на Башар Асад, остават Републиканската гвардия и 4-та дивизия на брат му Махер Асад. Именно техни щябове бяха поразени от САЩ, Великобритания и Франция в хода на въздушните удари срещу Сирия от преди няколко дни.

В тази ситуация, за Русия и Иран не остава нищо друго, освен да делегират отговорността за водене на адекватни военни действия на паравоенни формирования, формирани или зад граница или на територията на Сирия.

В хода на войната се създадоха стотици милиции, които се бият за или срещу правителството. Значителна част от тях се състоят от чужденци, финансирани с пари, осигурени от държавите, намесени в гражданската война. По-голямата част от милициите на страната на Асад се състоят от иракчани и афганистанци, но сред тях има и голям брой палестинци и пакистанци, както и ливанци.

Хизбула събират своите сили чрез собствените си канали, като в зенита на своето участие, силите на Хасан Насрала наброяваха поне 12 000 души. През 2015-16 г., под налягането на Русия, Асад се опита да прехвърли голяма част от милициите под шапката на сирийската армия, създавайки т.нар. „Национални сили за отбрана“. Ходът успя частично и доведе най-вече до това, че бойците започнаха да претендират за полагаеми се бонуси и привилегии с оглед новия си статус.

Именно по тази линия започна да работи програмата за раздаване на земя и жилища. Тъй като Сирия е фактически фалирала и не разполага със свои собствени финанси, правителството прибегва до средновековния метод за заплащане чрез земя, връщайки страната в епохата на феодализма. Ситуацията се задълбочава допълнително от преминаването на значителна част от Сирия под контрола на местни банди, милиции и мафиотски структури. Те налагат свои закони, правила и данъци, които допълнително изцеждат и малкото останали средства в разнебитената от войната икономика.

Неспособността на правителствените сили да посрещнат адекватно стратегическите и тактически нужди на войната довеждат до критичен спад в доверието сред собствените им съюзници.

Русия се принуди да мобилизира няколко хиляди души военна полиция, които да дислоцира в завзетите от режима територии с цел охрана на местното население от мародерстващите милиции. Показателен е случаят в Алепо, където след като в началото на 2017 г., бойци, платени от Иран убиха поне 7 руски бойци, правителството се принуди да изтегли три цели милиции от града и да ги прати на наказателно разпределение около база Хуейрес, след което да ги включи в офанзивата срещу ИД в провинция Ракка.

Идеята е тези милиции да се държат настрана от големите населени места, за да не се създава допълнително напрежение. В голям мащаб тази стратегия не работи. И руските и външните доклади за „освобождаването“ на селища

подсказват, че навсякъде се повтарят постоянните грабежи и ексцесии спрямо цивилното население. Именно в този контекст, Москва все повече си позволява да пренебрегва правителството на Асад, когато води преговори за разрешаване на кризата в Сирия.

Това се използва от Иран, които се опитват да заемат по-изгодни позиции в Сирия за сметка на Москва. От години е ясно, че крайните цели на Техеран не съвпадат с програмата на Путин и Лавров. Въпрос на време е преди Иран и Русия да поемат в различни посоки по отношение на мирния процес в Сирия. Тази възможност се задълбочава и от тясното сътрудничество между Москва и Истанбул. Предаването на Африн на Турция и незначителното на протестите на Иран и Дамаск само показва, че Русия няма намерение да допуска компромиси със своите преки интереси.

От висотата на своето военно-техническо превъзходство и факта, че Русия общо взето самосидикално закрепил положението на Асад, Москва тепърва ще разглежда сирийските правителствени сили като едно логистично бремене, което няма как да бъде игнорирано при вземането на политическите решения. Това означава, че САА все повече ще играе ролята на манекен, изложен на правителствената витрина, докато същинското съдържание на военно-политическия бизнес ще се движи от сили, върху които Башар Асад няма никакъв контрол.

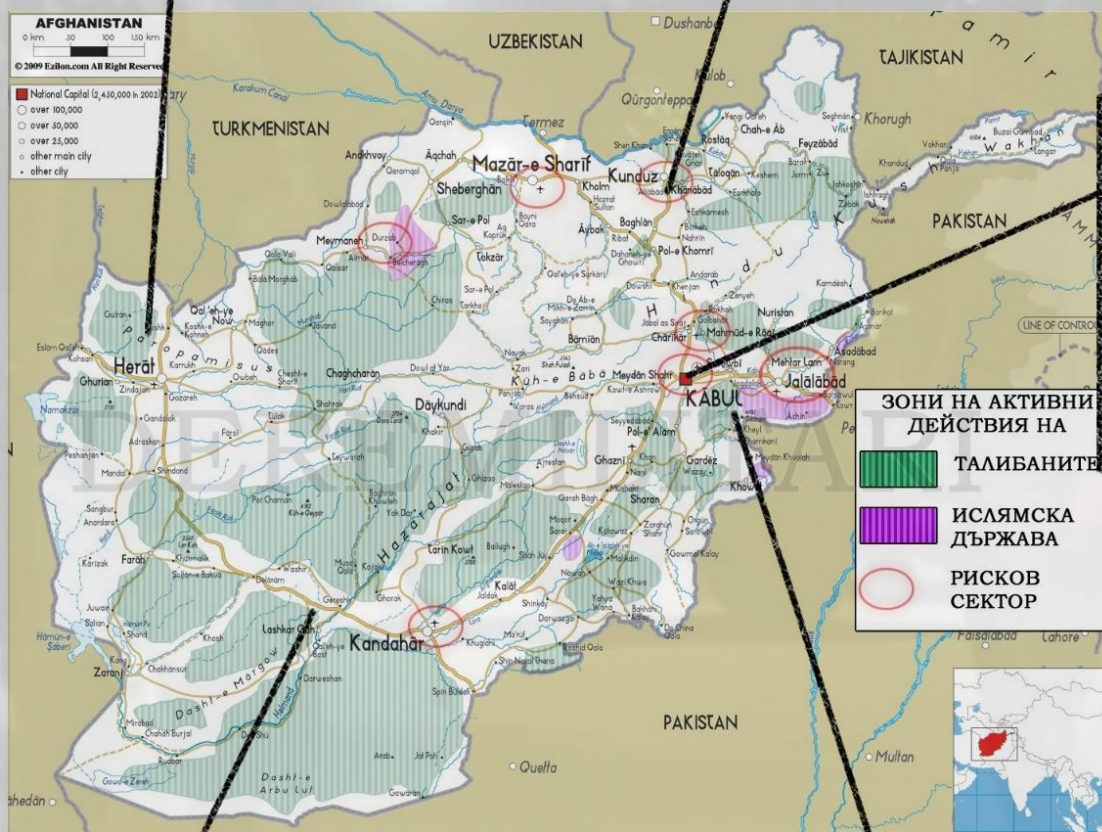
Ситуацията в Афганистан

Талибаните оповестиха началото на нова офанзива, наречена „Ал Хандак“. Тя ще има за цел предимно чуждестранните сили в Афганистан и най-вече американските. В офанзивата главно място ще заемат специалните екипи на талибаните, обучени в лагера „Мулла Ахтар Мохамад Мансур“.

ТАЛИБАНИТЕ ЗАВЗЕХА
ОЩЕ НЯКОЛКО ОКРЪГА
В СЕВЕРОЗАПАДЕН
АФГАНИСТАН

ТАЛИБАНИТЕ СИ ВЪРНАХА
КОНТРОЛА НАД НЯКОЛКО
СЕЛИЩА В РАЙОНА НА
КУНДУЗ

69 ДУШИ
БЯХА
УБИТИ А 120
РАНЕНИ ПРИ
БОМБЕНА
АТАКА В
КАБУЛ НА
22 АПРИЛ

ПОРЕДИЦА ОТ АТАКИ И
ОТТВЛИЧАНИЯ НА ЦИВИЛНИ
В ПРОВИНЦИИТЕ ХЕЛМАНД
И КАНДАХАР

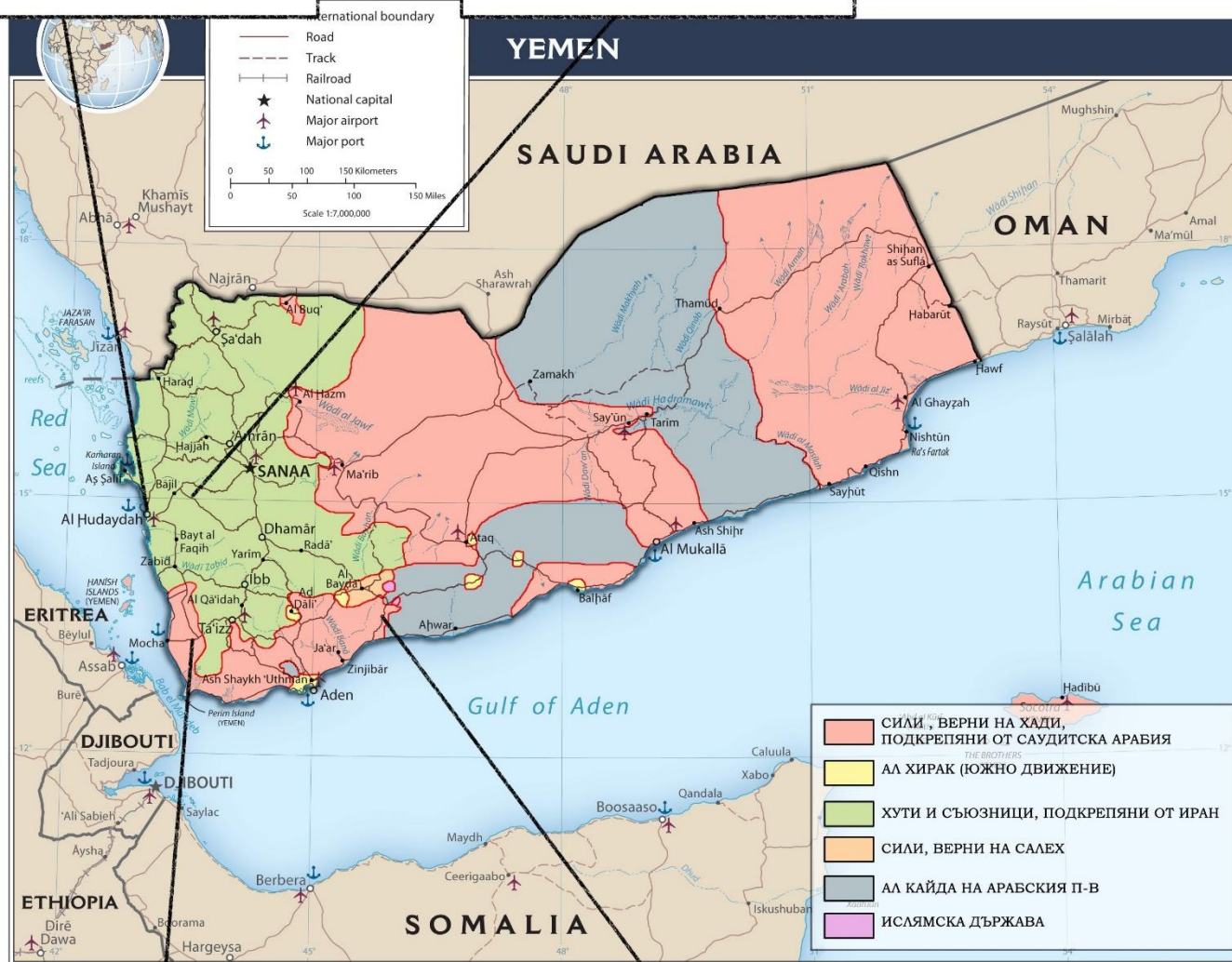
АФГАНИСТАНСКАТА АРМИЯ
СТАРТИРА ОФАНЗИВА СРЕЩУ
ТАЛИБАНИТЕ И ДАЕШ В
ПРОВИНЦИЯ ХОЩ

Събитията в Йемен

Йемен остава едно от най-активните бойни полета в Близкия изток. През последните седмици се засилиха военните действия, като през последните дни правителствените сили атакуват хутите при Таиз – засега с успех. Междувременно, въздушни удари на Саудитска Арабия поразиха конвой на

АЛ СААМАНД - ЕДИН ОТ ЛИДЕРИТЕ НА ХУТИТЕ, БЕ УБИТ ЗАЕДНО С ОЩЕ 5 СВОИ ПРИБЛИЖЕНИ СЛЕД ОПЕРАЦИЯ НА САУДИТСКИТЕ ВВС СРЕЩУ ГРАД ХУДЕЙДА

40 ДУШИ СА БИЛИ УБИТИ А ДРУГИ 46 (ОТ КОИТО 30 ДЕЦА)СА РАНЕНИ ПРИ ВВС УДАР НА САУДИТСКА АРАБИЯ В ОКРЪГА БАНИ КАИС. ВМЕСТО ЦЕЛИ НА ХУТИТЕ, САУДИТЦИТЕ СА ПОРАЗИЛИ СВАТБЕНО ТЪРЖЕСТВО.

ЙЕМЕНСКИ СИЛИ, КОМАНДАНИ ОТ ПЛЕМЕНИКА НА УБИТИЯ ОТ ХУТИТЕ АЛИ САЛЕХ - ТАРИК САЛЕХ ЗАПОЧНАХА ОФАНЗИВА В РАЙОНА НА ГРАД МОКА ЗА ИЗТЛАСКВАНЕ НА ХУТИТЕ ОТ КРАЙБРЕЖИЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ

СЪЛЪСЪЦИ МЕЖДУ БОЙЦИ НА АЛ КАЙДА И ЧАСТИ НА ОБЕДИНЕНИТЕ АРАБСКИ ЕМИРСТВА ИЗТОЧНО ОТ ЗИНДЖИБАР

хутите и загина техният политически лидер – Салех Али ал Саммад. Той беше президент на Върховния политически съвет, който управлява и столицата Санаа.

Ситуацията в Либия

Генерал Халифа Хафтар се завърна в Либия, след двуседмично онкологично лечение в Париж. Според вътрешна информация, здравето му остава влошено.

Протестите в Армения

Гарегин Борборян

Протестното движение в Армения започна активно на 31-ви март и завърши с оставката на министър-председателя Серж Саркисян, и с частичната капитулация на управляващата АРП (Арменска републиканска партия) чиито ръководител е Серж Саркисян. Протестите нямат нямат про—западни или про—руски уклон.

Как опозиционера от партия „Изход“ („Йелк“), Никола Пашинян, засили вълната от протести?

От 31-ви март парламентарната опозиционна фракция „Йелк“, започна протестна акция срещу бъдещото възможно избиране на Серж Саркисян за министър-председател. Припомняме, че Серж Саркисян е бил два мандата президент на република Армения, след промяната на конституцията, когато страната става парламентарна република и министър-председателят се избира с парламентарно мнозинство.

Междувременно в Ереван...

На 9-ти април е инаугурацията на четвъртия президент на Армения, Армен Саркисян, бивш посланик на във Великобритания. Той стана първи глава на държавата, когато избира парламента след прехода на страната към парламентарна форма на управление през 2015г. В същия ден, бяха прекъснати пълномощията на тогавашния президент Серж Саркисян, а правителството си подаде оставката.

Петък, 13-ти

На 13 април, Пашинян пристига в Ереван. Заедно със сподвижниците си нахлува в Ереванския държавен университет, за да привлече към себе си студентите от университета. След това обяви денонощни митинги на „Площада на Свободата“, целта на които е да се спре избирането на Серж Саркисян от Националното събрание за министър-председател. Участниците от акцията блокират всичките пет входа към площад „Франция“ и блокират центъра на града.

Втори ден на протестната акция

Участниците в протеста нахлуват в сградата на Общественото радио на Армения с искане за предаване на живо. Отказано им е. След това, Пашинян чрез медиите призовава гражданите да се присъединят на планирания нощен митинг.

Действията на силите за сигурност

През тези дни полицията, следственият комитет, специалната следствена служба и прокуратурата обявиха, че има многобройни случаи за нарушения от страна на участниците в протеста. Полицията периодически обявява за непозволени митинги и предупреждават, че ще бъдат разпръсвани и ще се използват специални средства.

Най-напрегнатият ден на протестите

Най-напрегнатият ден на протестите е 16-ти април. В този ден, Пашинян заедно със съмишлениците си, се опита да влезе в сградата на парламента от бул. „Баграмян“. Полицията използва шокови гранати. Скоро след това избухнаха тежки сблъсъци между протестиращите и силите за сигурност. В резултат на сблъсъците, 46 души пострадаха, включително 6-ма полицаи и самият Пашинян.

Избирането на министър-председателя

На 17-ти април, по време на специално заседание, парламентът избира експрезидента Серж Саркисян за министър-председател. За Саркисян са гласували 77 депутата, а 17 са против. След избора, министър-председателят подчерта, че започва етап на формиране на правителството, което няма да отнеме много време, след което ще бъде представена правителствената програма.

Пик на протестите

В отговор на избирането на премиера, Пашинян, който по-рано обяви намерението си да блокира сградата на парламента, за да предотврати избора на Серж Саркисян, обяви за началото на „Кадифената“ революция.

„Искам да предложа план за действие за промяна на властта, призовавам всички жители да оказат натиск върху местните власти, за да подкрепят „Кадифената“ революция. Трябва да се уверим, че всяко заседание в което и да е министерство и отдел на Армения, започва със седящи стачки на стотици граждани. Полицията трябва да спре да защитава тези сгради, защото те принадлежат на народа“, каза Никол Пашинян.

Реакцията на международните организации и арменските политически дейци

По време на протестните действия, представители на Европейския съюз, ОССЕ, дипломатическите мисии в Армения, както и руското Министерство на външните работи, призоваваха всички страни да се въздържат от насилие и да проявяват здрав разум и сдържаност.

По-специално, директорът на ОССЕ изрази загриженост във връзка с прекомерното използване на сила от полицията срещу мирни демонстранти, включително непълнолетни, както и за масови арести в Ереван и други градове.

Официалният представител на ръководителя на мисията на ЕС, Мая Котсянчич, призова арменските власти незабавно да освободят всички задържани по време на протестите в Ереван и да започнат политически диалог за решаване на вътрешната политическа криза в републиката.

Междувременно, Серж Саркисян изрази надежда, че демонстрантите няма да преминат „разумните граници“, а силите на реда няма да бъдат принудени да използват сила. Арменският президент Армен Саркисян от своя страна призова страните да водят диалог.

Арменските духовни лидери, включително Върховният Патриарх и Католикос на всички арменци Гарегин II и Католикосът на Киликия, Арам I, също призоваха опозицията да разреши въпросите не на улицата, а на масата за преговори.

Призив към преговори

На 21 април арменският премиер Серж Саркисян призова Пашинян да започне незабавно преговорите. Последният в отговор предложи ултиматум.

„Темата за обсъждане и диалог с властите може да бъде само оставката на Саркисян, след което ще обсъдим условията и те трябва да бъдат приемливи не за мен, а за народа“, каза Пашинян.

По-късно през деня, арменският президент влезе в преговори с Пашинян. Депутатът от НС по-късно обяви темата на дискусиите, заявявайки, че е готов да обсъди с арменския министър-председател само оставката му и промяната на властта безпроблемно.

Срещата Саркисян – Пашинян

По време на срещата с лидера на опозиционната фракция „Йелк“ и ръководител на партията „Гражданско споразумение“ Никол Пашинян, Серж Саркисян

нарече „изнудване“ искането на Пашинян за оставката му и напусна показно заседателната зала.

След заминаването си Пашинян каза, че Саркисян не притежава властта в страната и призова гражданите да удвоят мащабите на действията за гражданско неподчинение и да се съберат на Площада на Републиката.

След срещата Саркисян – Пашинян

Буквално час след неуспешните преговори, Пашинян, както и депутатите от НС Арарат Мирзоян и Сасун Микаелян бяха задържани по време на шествие в Ереван. Полицията използва шокови гранати. Също така бяха задържани и други участници в протеста, както и практически всички лидери на протестното движение. Но тези действия доведоха до това, че още повече хора дойдоха на Площада на Републиката, за да заявят готовността си да продължат протестни действия.

Неочакван обрат

На 23 април сутринта, студенти от арменските университети стартираха стачка в образователните институции. В Ереван последва хаос – многобройни протестиращи блокираха движението в различни части на града, а членове на армията също се присъединиха към тях.

Първият заместник министър-председател на Армения Карен Карепетян (в момента действащ министър-председател) заяви, че ще се срещне с задържания Пашинян. Той също обяви намерението си да се обърне към главния прокурор на Армения, за да може да се припомни петицията в парламента относно задържаните депутати.

Междувременно, Пашинян беше освободен от ареста, а Серж Саркисян обяви оставката си.

„Никол Пашинян беше прав, аз сгреших. Ситуацията има няколко решения, но няма да използвам никое от тях, това не е за мен, ще оставя поста на лидера на страната- министър-председател на Армения“, каза Саркисян.

С времето към протестите се включиха от всички слоеве на обществото: лекари, военни, актьори, юристи, депутати от други партии, от правоохранителните органи. Над 160 000 души протестираха в Ереван, както и цялата арменска диаспора, включително и арменската диаспора в България.

АРФ (Арменската революционна федерация) се отказва от коалиционното управление с партията на Серж Саркисян.

Кога ще спрат демонстрациите

Никол Пашинян няколко пъти спомена, че демонстрациите ще спрат, само при пълната капитулация на управляващия олигархически елит в страната. Според депутата държавното управление трябва изцяло да мине в ръцете на народа.

Какво следва по-нататък...

Експертите понастоящем се въздържат от предсказване как събитията ще се развиват с времето. Арменският президент Армен Саркисян получи оставката на правителството в понеделник, а действащият премиер Карен Карапетян вече проведе извънредно заседание на правителството, по време на което той призова да не се политизира 24 април (Денят на възпоменание за жертвите от арменския геноцид). Той се обърна към всички изпълнителни органи, служители на министерства и ведомства, държавни служители.

„Всеки в страната очаква от нас, че ще продължим работния процес. Не трябва да има никакви смущения в тази работа и това трябва да бъде най-важното изпитание на зрялостта на нашата държавност. Сигурен съм, че ще изпълни задълженията си с чест „, каза Карапетян.

По-късно, Пашинян каза на вечерния митинг, че ще проведе разговори с действащия президент в сряда и с министър-председателя за мирния трансфер на властта в страната.

„Искам да отпразнуваме първата голяма победа на „кадифената“ революция, но в нашата програма има няколко въпроса: първото е оставката на Серж Саркисян като премиер; вторият – Народното събрание на Република Армения избира кандидата на народа за премиер, третият ще бъде назначено временното правителство, а четвъртият със съответствие със законодателството на Р. Армения, в рамките на 20 дни след назначаването на министър-председателя и формирането на временното правителство НС трябва да одобри правителствената програма. Ако Народното събрание не приеме правителствена програма, тогава се свикват извънредни парламентарни избори.